

Lenka Rožnovská
ilustrovala Katarína Křiváková

Ukradená písmenka

čte | ní
pro | ňáč
ky

čte ní
pro
prv ňáč
ky

 GRADA®

Lenka Rožnovská
ilustrovala Katarína Kkovičová

Ukradená písmenka

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **restně stíháno**.*

Lenka Rožnovská

Ukradená písmenka

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4955. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Katarína Ilkovičová (www.katarinailkovic.com)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2012

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2012
Cover Illustration © Katarína Ilkovičová

ISBN 978-80-247-4424-7

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8298-0 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8299-7 (ve formátu EPUB)

Obsah

Předmluva	7
Klokan Vendelín	9
Ve škole	13
Ukradená písmenka	17
Pohádka za písmenko A	21
Pohádka za písmenko D	25
Pohádka za písmenko G	29
Pohádka za písmenko I	33
Pohádka za písmenko L	37
Pohádka za písmenko O	41
Pohádka za písmenko R	45
Pohádka za písmenko T	49
Pohádka za písmenko X	53
Pohádka za písmenko Ž	57
Klokaní smutek	61
Navrácení písmenek	65
Noví žáci	69

Předmluva

Hop a skok, dva klokani
touží míti vzdělání.

Ve škole se mají k světu,
umí napsat každou větu.

Brašnu nosí na břicho,
v lavici sedí tiše.

Chtějí toho hodně znát,
co je plus a co je krát.

Nejvíce je však baví čtení,
tento um si zvláště cení.

Tak hop, kamarádi, nenechte se klokany
zahanbit a hurá do čtení!

Klokan Vendelín

V jedné zahradě za ohradou žije máma klokanice. Ve své kapse nosí malého klokana Vendelína.

Klokan Vendelín je pěkně neposedné zvířátko. V mámině kapsičce dlouho nevydrží. Často z ní vyskakuje. Hned je tu, hned zase tamhle. Máma klokanice s ním má patálii. Každý den mu říká: „Vendelíne, neskákej tolik, unavíš se.“ Ale Vendelín neposlechne. Když může, vyskočí z kapsy. Hop a hop, skáče po zahradě. Už ji zná celou. Ví, kde co roste, ví, o který kámen může zakopnout. Malý nezbeda by chtěl poznat, jaký svět je za ohradou.

Jednou ráno se sluníčku nechtělo vstávat. Máma klokanice také ještě spala. Jen Vendelína už svrběly nohy, chtěl si je protáhnout skákáním. Hup a je z kapsičky venku. Hup a hop. Hup a hop. Hup, hup a skok.

„Páni, já jsem přeskočil ohradu!“ podivil se Vendelín nad svým výkonem.

Už už chtěl na mámu zavolat, ať se podívá, co dokázal, ale pak zakroutil hlavou. „I kdepak, nebudu mámu budit, raději se rozhlédnu po světě.“

Jak si Vendelín usmyslel, tak udělal. Přeskákal zbytek zahrady a malý lesík, až se dostal na cestu, která vedla do vesnice.

I ve vesnici bylo ticho, i tady si ještě lidé nepromnuli oči a nepopřáli dobrého jitra. Ale Vendelínovi to nevadilo, byl jako ve snu. Všechno bylo jiné, nové. A všechno se mu zdálo krásné. Najednou klokan Vendelín uviděl budovu s nějakým nápisem. Kdyby uměl číst, přečetl by si, že je to ŠKOLA.

Budova byla krásně bílá, měla červenou střechu a velké dřevěné dveře. A ty dveře, u všech klokaních skoků, ty dveře byly

otevřeny! Pan školník Dobrásek je zapomněl zavřít. Vendelín neváhal ani chvíli. Jako vzorný žáček, co nikdy nezapomene domácí úkol, dvěma skoky zdolal všechny schody.

Hup. Hop. A je ve škole.

Ve škole

Ve škole Vendelín zamířil rovnou do 1. A. Doskákával před tabuli. Zastavil se a až nyní si všechno řádně prohlédl.

Do všech klokaních kapes! Takovou parádu ještě nikdy neviděl!

Lavice a židle byly vyrovnány jako vojáci na přehlídce. Však jim také velel učitelský stůl. Všude na stěnách visely obrázky zvířat.

Nejvíce klokana zaujala tabule. Na co ta černá placka asi je? Klokan Vendelín se pověsil na tabuli. Vjú. Pod jeho tíhou tabule sjela dolů. Aha. Ona je to klouzačka s houpačkou, pomyslel si Vendelín. Znovu dal tabuli nahoru, pověsil se na ni a vjú. Zase sjel dolů. A znovu a rychleji. Dát nahoru, sjet dolů. Dát nahoru, sjet dolů. Vendelín už je udýchaný, ale jezdí dál. Hra se mu líbí. Tabule se na klokana zlobí.

Skřípe a vrže. Najednou se zasekne. Nejde dát ani nahoru, ani dolů. Klokan Vendelín si odfrkl. Nehybná tabule už ho nezajímá. Musí si najít jinou zábavu.

Ale kde? Třeba tamhle vzadu ve skříni? Vendelín ji opatrně otevřel a vydechl: „Poklad! Tady je věci!“ Klokan začal svůj objev prozkoumávat. Nejprve hmátl pro zelenou voskovku. Kousl do ní. Brr. Nechutnala mu. Asi ještě není zralá. Kousl do červené voskovky, ale ani ta mu nebyla pochuti.

Vendelín ztratil o voskovky zájem. Právě objevil temperové barvy. Vzal tubu se žlutou barvou, zmáčkl ji. Tssss. Barva vystříkla. Aha. To je barevný vodotrysk, řekl si Vendelín. A už řadí i s ostatními barvami. Stříká kolem sebe jako hasič uprostřed požáru.

Barvy došly. Zdobí teď klokana Vendelína, který je barevnější než duha.

„Už bych se měl vrátit, ať máma nemá starosti,“ broukl si pod nos malý umělec. Pak se zarazil: „Měl bych si vzít něco na památku.“ Do očí mu padla tabule s písmenky. Písmena mu připomínala broučky. Neváhal a lup, lup, několik písmenek z abecedy vyloupl.

Hop a hop. A jak se dostal do školy, tak se z ní také dostal ven.

